Ray Bradburry

MAŞINĂRIILE BUCURIEI

Traducerea Constantin VLAD [1]

[1] Titlul original - *The Machineries of Joy*; a fost publicată în Playboy, Decembrie 1962. Povestirea a apărut în limba română în Almanahul Anticipaţia 2013, Nemira, 2012.

Părintele Brian amână coborârea la micul dejun întrucât crezu că-l aude râzând, jos, pe părintele Vittorini, care, ca de obicei, mânca singur. Atunci de ce râdea sau de cine?

De noi, se gândi Brian, de noi râde.

Şi ascultă din nou.

La capătul holului, părintele Kelly se ascundea şi el sau mai degrabă medita, în camera sa.

Şi nu îl lăsau niciodată pe Vittorini să-şi termine micul dejun, nu, mereu reuşeau să i se alăture înainte ca el să termine de mestecat ultima bucată de pâine prăjită. Altminteri ei nu şi-ar fi putut înăbuşi vinovăţia tot restul zilei.

Şi totuşi, ce se auzea din josul scărilor era râs, nu? Părintele Vittorini ochise ceva în ediţia de dimineaţă a ziarului *Times.* Sau, mai rău, poate petrecuse noaptea cu duhul nesfânt, acel televizor care stătea la intrare ca un musafir nepoftit, cu un picior în imaginar şi cu celălalt în încremenire? Şi, cu mintea spălată de fiara electronică, plănuia oare Vittorini acum vreo nouă şi deşteaptă diavolie, cu rotiţele învârtindu-se în mintea să tăcută, stând aşezat, postind intenţionat şi sperând să-i ademenească jos, stârnindu-le curiozitatea, cu hohotul său italienesc?

— Of, Doamne, suspină părintele Brian pipăind plicul pe care-l pregătise cu o noapte înainte.

Îl pitise în haină ca măsură de prevedere, în caz că s-ar fi hotărât să i-l înmâneze pastorului Sheldon. Putea părintele Vittorini să-l dibuiască prin stofă cu privirea lui agilă, întunecată şi pătrunzătoare ca razele X?

Părintele Brian îşi netezi cu fermitate reverul pentru a suprima orice urmă care ar fi putut trăda prezenţa cererii de transfer în altă parohie.

— Haide!

Şi, spunând o rugăciune în ritmul respiraţiei, părintele Brian coborî scările.

* * *

— A, părinte Brian!

Vittorini ridică privirea din bolul său încă plin cu cereale. Bruta nu pusese nici măcar zahăr peste fulgii de porumb.

Părintele Brian se simţea ca şi cum ar fi păşit direct în puţul gol al unui lift.

Instinctiv, ridică mâna ca pentru a se feri. Şi atinse partea de sus a televizorului. Aparatul era cald. Nu se putu abţine să spună:

— Ai avut o şedinţă aici, aseară?

— Am stat la televizor, da.

— Stat e corect spus! pufni Brian. Când cineva stă, nu-i aşa, stă cu un bolnav sau cu un mort. Şi eu eram bun la tăbliţa ouija[2]. Trebuia mai multă minte pentru asta.

[2] Tabla Ouija variază ca model şi design, dar toate au înscrise pe ele literele alfabetului, cifrele de la 0 la 9 şi cuvintele DA şi NU.
Cum se foloseşte tabla Ouija?
O persoană (sau mai multe persoane) pune degetul pe o mică planşetă, lupă, sau alt obiect asemănător, şi după câteva minute de concentrare, acesta se va mişca spre o literă a alfabetului, apoi alta, în acest fel formându-se un mesaj. Se presupune că mişcarea planşetei este indusă de un spirit aflat în încăperea unde se desfăşoară experimentul. Din acest motiv, această metoda mai degrabă ţine de spiritism decât de divinaţie. Nu oricine poate face ca planşeta să se mişte, persoana ce face acest lucru trebuind să aibă calităţi de medium.
Pe cine contactezi?
La aceasta întrebare sunt mai multe răspunsuri. Poate fi vorba despre spiritul unei persoane decedate, ce ajută alţi oameni (un spirit „bun”). Poate fi însă vorba şi despre o entitate malefică, deci un spirit „rău”. Alte variante mai sunt contactarea unei persoane vii, dar al cărui spirit se află în afara corpului fizic (cineva care face o călătorie în astral), sau o persoana decedată, dar care nu ştie acest lucru. După cum vezi,

Îşi întoarse privirea de la idiotul electronic pentru a-l scruta pe Vittorini.

— Şi n-ai auzit tânguieli depărtate şi strigăte de banshee[3] dinspre, cum îi spune, Canaveral?

— Au dat stingerea la trei dimineaţa.

— Dar acum eşti aici, proaspăt ca un ghiocel, plusă părintele Brian, clătinând din cap. Ce e adevărat nu-i mereu totuna cu ce e drept.

Vittorini începu să amestece viguros cerealele cu lapte.

— Dar tu, părinte Brian, tu arăţi de parcă ai făcut un tur complet al ladului pe timpul nopţii.

Din fericire, în acest moment intră părintele Kelly. Dar şi el înlemni când văzu cât de puţin progresase Vittorini cu mâncatul. Murmură către ambii preoţi, se aşeză şi-l privi pe tulburatul părinte Brian.

— Adevărat, William, arăţi pe jumătate mort. Insomnie?

— Un pic.

Părintele Kelly îi privi pe amândoi bărbaţii, cu capul pieziş.

— Ce se petrece aici? S-a întâmplat ceva azi-noapte cât am fost eu plecat?

— Am avut o mică discuţie, spuse părintele Brian, jucându-se cu temuţii săi fulgi de porumb.

— O mică discuţie! spuse părintele Vittorini.

Ar fi putut să râdă, dar se struni şi adăugă:

— Preotul irlandez este îngrijorat de pontiful italian.

— Ei, hai, părinte Vittorini, spuse Kelly.

— Lasă-l să continue, interveni părintele Brian.

— Îţi mulţumesc pentru permisiune, spuse Vittorini,

---

faptul că iei contact cu un spirit nu este lipsit de pericole, pentru că nu întotdeauna cel aflat în partea cealaltă este cineva ce dorește să ajute, de multe ori fiind invers.

[3] Zână care prevestește moartea prin tânguiri.

foarte politicos şi cu o plecăciune amicală. Il Papa este o sursă constantă de iritare respectuoasă pentru cel puţin o parte dacă nu pentru întregul cler irlandez. De ce nu un Papă pe nume Nolan? De ce nu o pălărie verde în locul celei roşii. Şi, la o adică, de ce nu mutăm Catedrala Sfântul Petru în Cork sau în Dublin, că tot vine secolul XXV?

— Sper că nimeni n-a afirmat aşa ceva, spuse părintele Kelly.

— Sunt un om furios, grăi părintele Brian. În mânia mea, se poate să fi sugerat asta.

— Furios? De ce? Şi ce motive ai avea să sugerezi aşa ceva?

— N-ai auzit ce-a spus despre secolul XXV? întrebă părintele Brian. Ei bine, când Flash Gordon şi Buck Rogers vor zbura prin luminătorul baptisteriului, subsemnatul o va zbughi spre ieşire.

— Vai, Doamne, iar gluma aia? suspină părintele Kelly.

Părintele Brian simţi cum sângele îi arde obrajii, dar se luptă să-l trimită înapoi spre părţile mai reci ale corpului său.

— Glumă? E mai presus şi dincolo de asta. De o lună încoace auzim numai Canaveral în sus, traiectorii şi astronauţi în jos. Ai crede că e Ziua Naţională, se trezeşte în toiul nopţii, odată cu rachetele. Vreau să spun, serios, ce viaţă mai e şi-asta, treaz de la miezul nopţii, îmbătându-te cu acea maşinărie-Meduza care-ţi încremeneşte intelectul dacă te uiţi la ea? Nu mai pot dormi la ideea că întregul prezbiteriu va decola în orice clipă.

— Da, da. Dar ce-i cu toată treaba asta despre Papă? întrebă părintele Kelly.

— Nu asta, cea dinaintea ei, grăi Brian obosit. Arată-i tăietura din ziar, părinte Vittorini.

Vittorini ezită.

— Arată-i-o, insistă Brian cu fermitate.

Părintele Vittorini scoase la iveală un petic de ziar şi-l aşează pe masă.

Cu susul în jos, chiar, părintele Brian putea citi vestea proastă: „PAPA BINECUVÂNTEAZĂ ASALTUL ASUPRA SPAŢIULUI.”

Părintele Kelly întinse un deget cu care atinse delicat hârtia. Citi cu jumătate de glas întreaga ştire, subliniind cu unghia fiecare cuvânt:

CASTEL GANDOLFO, ITALIA, 20 SEPT.: Papa Pius al XII-lea a binecuvântat azi eforturile omenirii de cucerire a spaţiului.

Suveranul Pontif le-a spus delegaţilor prezenţi la Congresul Astronautic Internaţional: „Dumnezeu nu are vreo intenţie de a limita strădaniile omului de a cuceri spaţiul.”

Cei 400 de delegaţi din 22 de ţări au fost primiţi de Papă la reşedinţa sa de vară din Castel Gandolfo.

„Acest Congres Astronautic a devenit unul foarte important în actualele vremuri ale explorării spaţiului de către om”, a spus Papa. „Întreaga umanitate ar trebui să fie preocupată... Omul trebuie să facă efortul de a se orienta altfel faţă de Dumnezeu şi Universul Său”.

Vocea părintelui Kelly se stinse uşor.

— Când a apărut ştirea asta?

— În 1956.

— Aşa de demult?

Părintele Kelly puse hârtia jos.

— Eu nu am citit-o.

— Se pare că, zise părintele Brian, noi doi nu prea citim mai nimic, părinte.

— Oricine putea să-l omită, spuse Kelly. E un articolaş.

— Cu o idee foarte mare în el, adăugă părintele Vittorini, în care biruise umorul.

— Problema e...

— Problema e că, întrerupse Vittorini, atunci când am vorbit eu prima oară despre acest articol au fost exprimate mari dubii asupra sincerităţii mele. Acum observasem însă că mă apropiasem bine de adevăr.

— Sigur, adăugă repede părintele Brian, dar după cum spune poetul nostru William Blake, „adevărul rostit cu intenţie rea bate orice minciună care s-ar putea inventa”.

— Da. Vittorini se relaxă şi mai mult în bunăvoinţa sa. Dar nu tot Blake a scris şi asta?

„Cel care până şi de ce vede se îndoieşte Nu va crede nicicând, dar fă ce inima-ţi poftеşte. Soarele şi Luna dacă s-ar îndoi Imediat afară ele ar ieşi.”

— Foarte potrivit pentru Era Spaţială, adăugă preotul italian.

Părintele Brian îl fixă cu privirea scandalosul individ.

— Ţi-aş mulţumi dacă nu ai mai cita din Blake al nostru.

— Blake al vostru? întrebă bărbatul subţirel şi palid, cu păr moale, negru şi lucios. Ciudat, mereu am crezut că a fost englez.

— Poezia lui Blake, spuse părintele Brian, i-a oferit mereu mulţumire mamei mele. Se întâmplă că mi-a spus că avea sânge irlandez, pe linie maternă.

— Voi accepta asta cu respect, replică Vittorini. Dar să revenim la ştirea din ziar. Acum, că am găsit-o, pare un moment bun să facem cercetări asupra enciclicei lui Pius al XII-lea.

Prudenţa părintelui Brian, care alcătuia un al doilea set de nervi pe sub pielea sa, se zburli a alarmă.

— Despre care enciclică e vorba?

— Cum care? Cea despre călătoria spaţială.

— Doar n-a făcut aşa ceva!

— Ba a făcut.

— O enciclică specială asupra călătoriei spaţiale?

— Una specială.

Lovitura aproape că-i lipi de spătarele scaunelor pe cei doi preoţi irlandezi.

Părintele Vittorini începu să mimeze mişcările unui om care culege fragmentele împrăştiate în urma unei detonări, găsind o scamă pe mânecă, o fărâmă-două de pâine pe faţa de masă.

— Nu era destul, spuse Brian cu o voce pierdută, că a dat mâna cu gaşca de astronauţi şi le-a zis bravo şi toate alea, acum a trebuit să meargă mai departe şi să scrie pe larg despre asta?

— N-a fost destul, răspunse părintele Vittorini. Şi-a dorit, am auzit, să aprofundeze comentariile pe tema vieţii în alte lumi şi a efectelor acesteia asupra gândirii creştine.

Fiecare dintre cuvintele sale, rostite cu precizie, îi afundară şi mai adânc în scaune pe ceilalţi doi.

— Ai auzit? Încă nu ai citit-o tu însuţi? zise părintele Brian.

— Nu, dar am de gând...

— Ai de gând totul, dar vrei numai rău. Uneori, părinte Vittorini, nu vorbeşti deloc - şi regret să spun asta - ca un preot al Bisericii Mamă.

— Vorbesc, replică Vittorini, ca un preot italian oarecum prins, şi încerc să menţin tensiunea de suprafaţă în timp ce păşesc deasupra unei mlaştini ecleziastice în care sunt depăşit numeric de o mare turmă de clerici numiţi Shaughnessy, şi Nulty, şi Flannery, care se smintesc şi dau năvală ca elanii sau bizonii dacă măcar şoptesc „rahat papal”.

— În mintea mea nu încape îndoială - iar aici părintele

Brian privi în direcţia generală a Vaticanului - că tu erai acela, dacă puteai să fi fost acolo, care să-l fi stârnit pe Sfântul Părinte cu buclucul ăsta întreg al călătoriilor spaţiale.

— Eu?

— Tu! Categoric nu noi, ci tu eşti acela care împrumută grămezi de reviste cu rachete pe copertele lor lucioase şi mizerabili monştri verzi, cu şase ochi şi şaptesprezece gadgeturi, care aleargă după femei semidezbrăcate pe un satelit sau altul. Pe tine te aud noaptea târziu cum numeri de la zece, nouă, opt şi până la unu, în tandem cu fiara TV, aşa că zăcem îndureraţi ca după o teribilă lovitură care ne-a zburat plombele din măsele. Între italianul de aici şi celălalt, de la Castel Gandolfo, Doamne iartă-mă, ai reuşit să deprimi întregul cler irlandez.

— Pace, interveni în sfârşit părintele Kelly. Amândoi.

— Şi pace se făcu, iar într-un fel sau altul eu o voi avea, spuse părintele Brian scoţând plicul din buzunar.

— Lasă-l deoparte, rosti părintele Kelly, intuind ce se afla în plic.

— Te rog, dă-i asta pastorului Sheldon din partea mea.

Părintele Brian se ridică greu, căutând din priviri uşa şi o cale de a părăsi camera. Dispăru brusc.

— Uite ce-ai făcut! exclamă părintele Kelly.

Părintele Vittorini, sincer şocat, se opri din mâncat.

— Dar, părinte, eu am crezut tot timpul că e o ciorovăială prietenească - eu zic, el zice; el joacă dur, eu o las moale.

— Ei bine, ai jucat prea mult, iar afurisita de distracţie a devenit treabă serioasă! spuse Kelly. Of, tu nu-l cunoşti pe William la fel de bine ca mine. Chiar l-ai răscolit.

— Voi face tot ce pot ca să dreg...

— Drege-ţi turul pantalonilor! Dă-te din drum, mă ocup eu acum.

Părintele Kelly înşfăcă plicul de pe masă şi îl ridică în lumină.

— Radiografia unui suflet sărman. Of, Doamne.

Urcă în grabă scările.

— Părinte Brian? strigă el.

Apoi coborî glasul.

— Părinte?

Bătu la o uşă.

— William?

În sala de mese, din nou solitar, părintele Vittorini îşi aminti de ultimii câţiva fulgi de cereale din gură. Deja nu mai aveau nici un gust. Îi luă multă vreme până îi termină de înghiţit.

* * *

Abia după prânz reuşi părintele Kelly să-l încolţească pe părintele Brian, în mohorâta grădină din spatele casei parohiale, unde-i înapoie plicul.

— Willy, aş vrea să-l rupi. Nu vreau să renunţi în mijlocul jocului. De câtă vreme durează asta între voi doi?

Părintele Brian oftă şi luă plicul, dar nu-l rupse.

— S-a insinuat cumva între noi. Eu am început cu silabisirea numelor de scriitori irlandezi, el a continuat cu pronunţarea titlurilor de opere italiene. Apoi eu i-am descris *Cartea din Kells*[4], din Dublin, iar el mi-a oferit un tur al Renaşterii. Slavă Domnului că n-a descoperit mai devreme enciclica papală asupra blestematelor călătorii spaţiale, că m-aş fi transferat singur într-o mănăstire în care călugării

[4] Cartea din Kells reprezintă apogeul artei manuscriselor după Evanghelii realizate în Britania pre-normandă. Cartea din Kells, cunoscută şi sub numele de Cartea lui Columba, este o Evanghelie manuscrisă, ornată cu ilustraţii, realizată de călugări celţi în jurul anului 800. Textul este scris în limba latină.

sunt legaţi cu jurământ de tăcere. Dar chiar şi-acolo, mă tem, m-ar fi urmat şi ar fi reprodus numărătorile inverse ale lansărilor în limbajul semnelor. Omul ăsta ar putea fi un excelent avocat al diavolului!

— Părinte!

— Voi face penitenţă pentru asta mai târziu. Numai că vidra asta neagră, foca asta jonglează cu dogma Bisericii ca şi cum ar fi o minge de plajă. E bine să avem foci jucăuşe, dar părerea mea e că nu trebuie să le amestecăm cu fanaticii adevăraţi, cum suntem noi doi. Iartă-mi fala, părinte, dar chiar pare să existe o abatere de la tema adevărată ori de câte ori ajung violonişti printre noi, harpişti - nu eşti de acord?

— Ce enigmă, Will. Noi, oamenii Bisericii, ar trebui să fim pentru alţii exemple de bună înţelegere.

— I-a spus cineva asta şi părintelui Vittorini? Să fim cinstiţi, italienii sunt petrecăreţii Bisericii. Nu te-ai fi putut încrede într-unul că rămâne treaz în timpul Cinei cea de Taină.

— Mă-ntreb dacă noi, irlandezii, am fi rămas, cugetă părintele Kelly.

— Noi cel puţin am fi aşteptat să se termine!

— Ei, şi-acum ce suntem, preoţi sau bărbieri? Stăm aici şi despicăm firu-n patru sau mergem să-l radem bine pe Vittorini cu propriul lui brici? William, chiar n-ai nici un plan?

— Poate să chemăm un baptist, să medieze.

— Du-te cu baptistul tău! Ai studiat enciclica?

— Enciclica?

— Ai lăsat să-ţi crească iarbă-ntre degete după micul dejun? Văd că da! Hai să citim edictul despre călătorii spaţiale. Îl memorăm, îl pricepem cum trebuie, apoi contraatacăm omul-rachetă pe terenul lui. Pe aici, la bibliotecă. Cum strigă tinerii acum? Cinci, patru, trei, doi,

unu, lansare?

— Sau pe-aproape.

— Păi atunci zi şi tu ceva pe-aproape, omule. Şi vino după mine!

* * *

S-au întâlnit cu pastorul Sheldon chiar când intrau în bibliotecă, pe când acesta ieşea.

— Degeaba, zâmbi pastorul, în timp ce examina febrilitatea de pe feţele lor. Nu o veţi găsi aici.

— Ce să nu găsim aici?

Părintele Brian văzu că pastorul priveşte la scrisoarea care încă-i era lipită de degete şi o ascunse rapid.

— Nu vom găsi ce, domnule?

— O rachetă este un pic cam mare pentru umilul nostru sediu, răspunse pastorul cu o jalnică tentativă de a fi enigmatic.

— A ajuns italianul la urechea dumneavoastră? răcni dezamăgit părintele Kelly.

— Nu, dar ecourile au felul lor de a se face auzite în locul ăsta. Am venit să fac eu însumi nişte verificări.

Brian oftă a uşurare.

— Deci sunteţi de partea noastră?

Ochii pastorului se întristară întru câtva.

— Dar există vreo parte în asta, domnilor preoţi?

Ajunseră cu toţii în mica încăpere a bibliotecii, unde părintele Brian şi părintele Kelly se aşezară incomod pe marginile scaunelor tari. Pastorul Sheldon rămase în picioare, atent la disconfortul lor.

— Aşa. De ce vă e frică de părintele Vittorini?

— Frică? Părintele Brian păru surprins de cuvânt şi ridică uşor vocea: Mai degrabă mânie.

— Una duce la cealaltă, admise Kelly. Vedeţi, pastore, avem un mic orăşel în Toscania, care trimite pietre în Meynooth, care se află, după cum ştiţi, la câţiva kilometri de Dublin.

— Sunt irlandez, rosti pastorul, răbdător.

— Sunteţi, pastore, şi ăsta e un motiv în plus pentru care nu putem să explicăm calmul dumneavoastră în tot acest dezastru.

— Sunt irlandez din California, spuse pastorul.

Şi-i lăsă să digere. Când pricepu, părintele Brian gemu suferind.

— Ah. Uitaserăm.

Apoi se uită la pastor şi văzu la el tenul bronzat al unuia care mergea cu faţa ca o pălărie de floarea-soarelui îndreptată spre cer chiar şi aici, în Chicago, absorbind cât mai multă lumină şi căldură pentru a-şi păstra culoarea şi existenţa. Iată un bărbat care avea încă sub tunică trupul unui jucător de tenis şi de badminton, şi mâinile ferme, dar zvelte, ale unui handbalist expert. În amvon, după felul în care-şi mişca braţele, ai fi zis că înoată sub cerurile calde ale Californiei.

Părintelui Kelly îi scăpă un râs scurt.

— O, dulci ironii, destine simple. Părinte Brian, iată baptistul nostru!

— Baptist? întrebă pastorul Sheldon.

— Fără supărare, pastore, noi pornisem să căutăm un mediator şi, iată-vă, un irlandez din California, care nu cunoaşte de multă vreme vânturile reci din Illinois şi încă evocă rulouri de gazon şi bronz de ianuarie. Noi... noi ne-am născut şi am crescut ca gheţarii în Cork şi Kilcock, pastore. Nici 20 de ani în Hollywood nu ne-ar topi. Plus că, ştiţi cum umblă vorba, California ar fi... - şi aici făcu o pauză - „ca Italia”.

— Văd unde baţi, murmură părintele Brian.

Pastorul Sheldon încuviinţă din cap, cu o expresie atât caldă, cât şi amabil-tristă.

— Sângele meu este ca al vostru. Dar clima care m-a croit este ca a Romei. Aşa că înţelegi, părinte Brian, atunci când am întrebat dacă există părţi, am vorbit din inimă.

— Irlandez, dar neirlandez, se căină părintele Brian. Aproape, dar nu tocmai italian. Ce farse joacă lumea cu trupurile noastre!

— Numai dacă o lăsăm, William, Patrick.

Ambii bărbaţi tresăriră uşor la auzul numelor lor creştine.

— Încă nu aţi răspuns: De ce vă e frică?

Părintele Brian privi cum, un moment, mâinile sale se căutau ca doi luptători năuci.

— Păi, pentru că tocmai când aranjaserăm lucrurile pe Pământ, tocmai când se întrezărea victoria, cu Biserica într-o poziţie bună, iată că vine şi părintele Vittorini...

— Scuză-mă, părinte, interveni pastorul. Iată că vine realitatea. Iată că vine spaţiul, timpul, entropia, progresul, iată că vin milioane de lucruri, mereu. Părintele Vittorini n-a inventat călătoria spaţială.

— Nu, dar el o dă drept un lucru bun. La el „totul începe în misticism şi se termină în politică”. În fine, nu contează. Eu îmi ascund bastonul dacă şi el lasă rachetele.

— Nu, hai să le lăsăm la vedere, replică pastorul. E cel mai bine să nu ascundem violenţa sau formele speciale de călătorie. E cel mai bine să lucrăm cu ele. De ce să nu urcăm noi în racheta aia, părinte, şi să învăţăm ceva?

— Ce să învăţăm? Că majoritatea lucrurilor pe care le-am învăţat în trecut pe Pământ nu se mai potrivesc pe Marte, pe Venus sau oriunde naibii ne-ar mai împinge Vittorini? Să-i scoatem pe Adam şi Eva dintr-un oarecare nou Eden, pe Jupiter, cu focurile rachetelor noastre? Sau, mai rău, să

descoperim că nu există Rai, nici Adam, nici Eva, nici un afurisit de Măr, nici Şarpe, nici Cădere, nici Păcat Originar, nici Bună Vestire, nici Facerea, nici Fiul - şi poţi continua lista: absolut nimic! Într-o blestemată de lume care o încalecă pe alta? Asta-i ce trebuie să învăţăm, pastore?

— Dacă e nevoie, da, spuse pastorul Sheldon. Este spaţiul Domnului şi sunt lumile Domnului în spaţiu, părinte. Nu trebuie să încercăm să luăm catedralele după noi, când tot ce-i necesar încape într-o servietă. Biserica poate fi ambalată într-o cutie suficient de mare cât să cuprindă cărţile de rugăciuni, cam cât pot căra mâinile astea două. Îngăduie-i asta părintelui Vittorini - oamenii din climate sudice au învăţat acum multă vreme să construiască în ceara care se topeşte şi capătă formă în armonie cu mişcarea şi nevoia omului. William, William, dacă insişti să construieşti în gheaţă dură, aceasta se va sparge când depăşim viteza sunetului sau se va topi şi nu va mai rămâne nimic din ea în jetul propulsor al rachetei.

— Ăsta e un lucru greu de învăţat la 50 de ani, pastore, spuse Brian.

— Dar învaţă, ştiu că o vei face, rosti pastorul, atingându-i umărul. Îţi dau o misiune: să te împaci cu preotul italian. Găseşte în noaptea asta o cale de întâlnire a minţilor. Asudă făcând-o, părinte. Şi, înainte de toate, dat fiind că biblioteca noastră e sărăcăcioasă, caută şi găseşte enciclica spaţială, să ştim şi noi din ce cauză ţipăm.

O clipă mai târziu, pastorul dispăruse.

Părintele Brian ascultă sunetul muribund al acelor paşi zoriţi - era ca şi cum prin dulcele aer albastru plutea o minge albă spre care pastorul se grăbea ca să dea o servă.

— Irlandez, dar neirlandez, spuse el. Aproape, dar nu tocmai italian. Şi ce suntem noi acum, Patrick?

— Încep să mă întreb şi eu, veni răspunsul.

Şi plecară amândoi spre o bibliotecă mai mare, în care s-ar fi putut ascunde grandioasele gânduri ale Papei despre un Spaţiu mai vast.

* * *

Mult după cina din acea seară, de fapt aproape de ora culcării, părintele Kelly, aflat în misiune, bântuia prin casa parohială bătând şi şoptind pe la uşi.

Puţin înainte de zece, părintele Vittorini coborî scările şi icni de surpriză.

Părintele Brian, aflat lângă şemineul nefolosit, încălzindu-se la un arzător de gaz aşezat în vatră, nici nu se întoarse.

Eliberase spaţiul, iar televizorul fusese împins înainte, spre un semicerc de patru scaune, printre care se aflau şi două taburete, pe care fuseseră aşezate două sticle şi patru pahare. Părintele Brian făcuse totul, eliberându-l pe Kelly. Acum se întoarse, întrucât soseau Kelly şi pastorul Sheldon.

Pastorul se opri în prag şi inspectă încăperea.

— Splendid,

Făcu o pauză şi adăugă:

— Cred. Să văd acum... Părintele Vittorini va sta aici, decise el după ce citi eticheta uneia dintre sticle.

— Lângă Irish Moss? întrebă Vittorini.

— Şi eu la fel, spuse părintele Brian.

Vittorini, foarte satisfăcut, se aşeză.

— Iar noi, restul, presupun că vom sta lângă Lachryma Christi? rosti pastorul.

— O băutură italienească, pastore.

— Cred că am auzit de ea, zise pastorul, aşezându-se.

— Poftim.

Părintele Brian se grăbi şi, fără să se uite la Vittorini, turnă în paharul acestuia o porţie generoasă de Moss. O

transfuzie irlandeză.

— Dacă-mi permiţi.

Vittorini mulţumi din cap şi se ridică pentru a turna el în paharele celorlalţi.

— Lacrimile lui Hristos şi soarele Italiei, spuse el. Şi acum, înainte să bem, aş avea de spus ceva.

Ceilalţi aşteptară, privindu-l.

— Enciclica papală asupra călătoriei spaţiale, spuse el în cele din urmă, nu există.

— Am descoperit asta acum câteva ore, adăugă Kelly.

— Iertaţi-mă, domnilor preoţi, continuă Vittorini. Mă simt ca pescarul care, stând pe mal şi văzând mult peşte, aruncă mai multă momeală. Am bănuit, tot timpul, că nu există nici o enciclică. Dar de câte ori era evocată, prin oraş, am auzit atâţia prelaţi din Dublin negând-o, încât am ajuns să cred că trebuie să existe. Ei nu ar fi căutat-o, de teamă că există. Iar eu, în mândria mea, nu aş fi cercetat-o de teamă că nu există. Aşa că şi mândria de Roma, şi mândria de Cork sunt la fel. Mă voi retrage curând şi voi sta tăcut o săptămână, ca penitenţă, pastore.

— Bravo, părinte, bravo.

Pastorul Sheldon se ridică.

— Am şi eu un mic anunţ. Luna viitoare va sosi aici un preot nou. Am cumpănit mult la asta. Omul este italian, născut şi crescut în Montreal.

Vittorini închise un ochi şi încercă să-şi imagineze cum arăta acest bărbat.

— Dacă Biserica trebuie să fie de toate pentru toţi, continuă pastorul, eu sunt intrigat de ideea sângelui fierbinte crescut într-un climat rece, cum este acest italian, mai fascinat chiar decât atunci când mă gândesc la mine, sânge rece crescut în California. Aveam nevoie aici de încă un italian pentru a mai agita un pic lucrurile, iar acest latin

pare să fie genul care-l va agita chiar şi pe părintele Vittorini. Şi acum, doreşte cineva să închine un toast?

— Pot s-o fac eu, pastore?

Părintele Vittorini se ridică din nou, zâmbind uşor, cu ochii săi negri şi strălucitori uitându-se pe rând la ceilalţi. Îşi ridică paharul.

— Nu pomenea Blake, undeva, de *Maşinăriile bucuriei?* Asta nu înseamnă că Dumnezeu încuraja mediile naturale, după care intimida Naturile producând existenţa cărnii, a bărbaţilor şi femeilor de jucărie, cum suntem noi toţi? Şi astfel, ferice creaţi, nu suntem noi, cum putem mai bine, cu graţie şi înţelepciune, în amiezi calme, în clime blânde, *Maşinăriile bucuriei* lui Dumnezeu?

— Dacă Blake a spus asta, rosti părintele Brian, retrag tot ce-am spus. El nu a trăit niciodată în Dublin!

Râseră cu toţii.

Vittorini bău din Irish Moss şi rămase tăcut.

Ceilalţi băură vinul italienesc şi se tot înmuiară, iar în moliciunea sa, părintele Brian strigă uşor:

— Vittorini, nu vrei tu să porneşti duhul ăla, aşa nesfânt cum este?

— Canalul Nouă?

— Nouă să fie!

În timp ce Vittorini umbla la aparat, părintele Brian medita cu paharul în mână.

— Chiar să fi zis Blake aşa ceva?

— Adevărul e, părinte, că putea s-o fi spus dacă ar fi trăit astăzi, răspunse Vittorini încă aplecat către fantomele care se agitau pe ecran. Eu am scris vorbele alea, în seara asta.

Cu toţii îl priviră pe italian cu oarecare uimire. Apoi televizorul scoase un bâzâit şi imaginea deveni clară, înfăţişând o rachetă în depărtare, pregătindu-se de lansare.

— Maşinăriile bucuriei, rosti părintele Brian. La una din

astea te uiţi tu acum? Şi aceea - racheta de pe rampă - e o alta?

— E posibil, în seara asta, spuse Vittorini. Dacă lucrul ăla se ridică şi are un om în el, face înconjurul lumii şi omul încă trăieşte, vom fi şi noi cu el, deşi stăm aici. O bucurie, într-adevăr.

Racheta era în pregătiri, iar părintele Brian închise ochii pentru o clipă. Iartă-mă, Iisuse, gândi el. Iartă mândriile unui bătrân, iartă şi răutăţile lui Vittorini şi ajută-mă să înţeleg ceea ce văd aici în seara asta, şi ajută-mă să stau treaz dacă e nevoie, şi binedispus, până în zori, şi fie ca treaba să meargă bine, la urcare şi la coborâre, şi gândeşte-te la omul din bazaconia aia, Iisuse, gândeşte-te la el şi fii cu el. Şi ajută-mă, Doamne, când vara va fi tânără, întrucât - la fel de sigur că destinul - în seara de 4 iulie pe gazonul prezbiteriului vor veni şi Vittorini, şi copiii din vecini, cu toţii aprinzând rachete. Cu toţii vor sta acolo privind la cer, ca-n dimineaţa Mântuirii, şi ajută-mă, Doamne, să fiu ca acei copii în faţa marii nopţi a timpului şi a vidului peste care domneşti. Şi ajută-mă să merg mai departe, Doamne, să aprind următoarea rachetă în Noaptea Independenţei, să stau alături de părintele latin cu chipu-mi reflectând aceeaşi încântare copilărească în faţa gloriei arzătoare pe care o pui lângă mâna noastră şi ne desfeţi.

Deschise ochii.

Vocile îndepărtatului Canaveral strigau prin vântul timpului. Puteri fantomatice stranii dansau pe ecran. Sorbea ultimul pic de vin când cineva îi atinse uşor cotul.

— Părinte, grăi Vittorini din apropiere. Pune-ţi centura de siguranţă.

— Imediat, spuse Brian. O pun. Şi mulţumesc mult.

Se lăsă pe spate în scaun. Închise ochii. Aşteptă tunetul. Aşteptă focul. Aşteptă lovitura şi vocea care-l învăţa un

lucru prostuţ, bizar, sălbatic şi miraculos:
Cum să numere invers, mereu înapoi până la... zero.